

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **V K.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, odbor sociální péče a zdravotnictví, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2006, č. j. MHMP 83815/2006, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2010, č. j. 2 Cad 144/2008 - 150,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla kasační stížností shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného. Žalovaný jako správní orgán druhého stupně zamítl stěžovatelčino odvolání a potvrdil správní rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 25. 1. 2006, č. j. ODP/NEZ/159/2006/FOL. Posledně jmenovaným rozhodnutím byla žalobkyni zvýšena s účinností od 1. 1. 2006 opakovaná dávka sociální péče podle zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadený rozsudek byl stěžovatelce doručován do vlastních rukou (obálka vzor I.) prostřednictvím České pošty na adresu M. 3232/5, P. 4. Z doručky je patrné, že dne 19. 2. 2010 nebyla stěžovatelka zastižena na uvedené adrese, proto jí byla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky; stěžovatelka si zásilku na poště nevyzvedla v úložní době, proto jí byla dne 2. 3. 2010 vložena do domovní nebo jiné jí užívané schránky. Kasační stížnost podala stěžovatelka osobně na podatelnu městského soudu dne 16. 3. 2010.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), nicméně kasační stížnost

nepodala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být totiž kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje, přičemž zmeškání lhůty nelze prominout.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odst. 2 téhož ustanovení lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle ustanovení § 40 odst. 3 s. ř. s., případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Podle ustanovení § 40 odst. 4 téhož zákona je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Při doručování v soudním řízení správním se obdobně použijí předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení (§ 42 odst. 5 s. ř. s.).

Podle § 49 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) nezastihl-li doručující orgán adresáta písemnosti, písemnost uloží a adresátu zanechá vhodným způsobem písemnou výzvu, aby si písemnost vyzvedl. Podle odst. 4 cit. ustanovení nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou; doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky.

Jak již bylo uvedeno, stěžovatelka nebyla dne 19. 2. 2010 pracovníci České pošty zastížena na adrese, na níž jí byl rozsudek doručován, byla jí proto zanechána výzva k vyzvednutí zásilky; dne 2. 3. 2010 jí byla zásilka vhozena do domovní nebo jiné schránky.

Lhůta deseti dnů stanovená § 49 odst. 4 o. s. ř. (ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.) počala běžet dne 20. 2. 2010 a skončila v pondělí 1. 3. 2010; tento den se ve smyslu cit. ust. považuje za den doručení rozsudku. Nejvyšší správní soud nemá pochybnost o účinnosti doručení tzv. fikcí (§ 49 odst. 4 o. s. ř.); adresu, na niž městský soud rozsudek doručoval (M. 3232/5, P. 4), je nutno považovat za adresu pro doručování ve smyslu § 46a odst. 2 o. s. ř. Stěžovatelka tuto adresu uvedla jako adresu svého bydliště (označeno „bytem“) na žalobě ze dne 22. 6. 2006; v dalších podáních soudu neuváděla žádnou adresu (shora uvedenou či jinou) - viz např. podání z 17. 7. 2007 (č. l. 69), z 15. 11. 2007 (č. l. 80), z 24. 12. 2007 (č. l. 90), z 1. 10. 2009 (č. l. 137). Na tuto adresu jí soudy (městský soud i Nejvyšší správní soud) v průběhu řízení bez obtíží doručovaly písemnosti (některé z nich i dle informací v doručenkách stěžovatelka osobně převzala - např. 31. 12. 2008, č. l. 133). Městský soud tak neměl žádného důvodu pochybovat, že by stěžovatelka uvedenou adresu nepovažovala za svou adresu pro doručování (ačkoliv se již nejedná o místo jejího trvalého pobytu - k tomu dále); ostatně stěžovatelce se rozsudek městského soudu jednoznačně dostal do dispozice, neboť jej napadla kasační stížností (tu datovala 12. 3. 2010).

Den 1. 3. 2010 (pondělí; den doručení rozsudku) určil počátek běhu lhůty k podání kasační stížnosti; lhůta stanovená v § 105 odst. 2 s. ř. s. skončila v pondělí 15. 3. 2010. Stěžovatelka kasační stížnost datovala dne 12. 3. 2010 (tj. ještě ve lhůtě pro podání kasační stížnosti), avšak soudu ji osobně doručila až dne 16. 3. 2010, kasační stížnost tedy byla podaná až po uplynutí zákonné lhůty, tedy opožděně.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti rozsudku městského soudu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděně podanou, aniž by se mohl zabývat důvodností kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává následující: stěžovatelka v nyní projednávané kasační stížnosti uvedla adresu (označeno „bytem“) P. 225, P. 9. Nejvyšší správní soud ze systému evidence obyvatel ověřil, že stěžovatelka má na této adrese místo svého trvalého pobytu (od 24. 4. 2007). Nejvyšší správní soud stěžovatelce na tuto adresu (P. 225, P. 9) doručoval Informaci o probíhajícím řízení ze dne 30. 4. 2010 (č. j. 6 Ads 35/2010 - 164), avšak zásilka byla zdejšímu soudu vrácena, neboť ji nebylo možné vložit do domovní schránky (poštovní doručovatel o tom stěžovatelce zanechal oznámení - na obálce, jež se soudu vrátila, je oznámení odděleno; nicméně doručovatel v příslušné kolonce neoznačil, zda písemné oznámení v místě doručení zanechal). Poněvadž pokus o doručení na adresu místa trvalého pobytu byl neúspěšný (nikoliv ve smyslu § 50 odst. 2 o. s. ř., ale ve smyslu skutečného předání zasílané informace), Nejvyšší správní soud se pokusil stěžovatelce zaslat písemnost identického obsahu (Informaci o probíhajícím řízení spolu s výzvou, aby soudu sdělila, zda adresu M. 3232/5, P. 4, považuje stále za adresu pro doručování - přípis z 10. 5. 2010, č. j. 6 Ads 35/2010 - 168) na původně uváděnou adresu pro doručování (M. 3232/5, P. 4); z informací na doručence plyne, že zásilka byla vložena do domovní či jiné stěžovatelkou užívané schránky. Stěžovatelka na výzvu soudu ze dne 10. 5. 2010 nijak nereagovala; Nejvyšší správní soud proto stále považuje adresu M. 3232/5, P. 4, za stěžovatelčinu adresu pro doručování ve smyslu § 46a odst. 2 o. s. ř., poněvadž tomuto závěru nasvědčují všechny okolnosti (stěžovatelka po změně svého trvalého pobytu v dubnu 2007 neoznámila soudům novou adresu, na původní adrese přijímala písemnosti a dokonce tuto adresu uváděla i na některých obálkách, v nichž doručovala svá podání soudům, na této adrese má i domovní nebo jinou označenou schránku - to na rozdíl od adresy trvalého pobytu, konečně i rozsudek městského soudu se jí na této adrese jednoznačně dostal do dispozice).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu (zde kasační stížnosti) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o něm.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. června 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu